

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. v právní věci žalobce **VIKTORIAPLAY, a.s.**, se sídlem v Liberci, Nitranská 1, zastoupeného Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem v Praze 5, Jindřicha Plachty 28, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2012 č.j. MSK 177928/2011, ve věci místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení,

takto:

- I. V řízení se **pokračuje**.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2012 č.j. MSK 177928/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 8.9.2011 č.j. MUBO/41119/2011, jímž byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Usnesením krajského soudu ze dne 10.9.2012 č.j. 22Af 44/2012-23 bylo řízení přerušeno do pravomocného skončení věci vedené Ústavním soudem pod sp. zn. Pl.ÚS 6/12. Ústavní soud o uvedené věci rozhodl nálezem ze dne 9.1.2013. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto soud vyslovil, že se v řízení pokračuje (§ 48 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.).

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný se dostatečně nezabýval meritem sporu, jímž je otázka, zda předmětem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení je funkčně nedělitelné technické herní zařízení – centrální loterijní systém (CLS) nebo každý jednotlivý na něm závislý koncový videoloterijní terminál (VLT). Podle názoru žalobce je předmětem poplatkové povinnosti jednotlivé CLS a nikoliv VLT, když pouze kompletní CLS je jiným technickým herním zařízením povoleným ministerstvem financí podle jiného zvláštního předpisu, zatímco VLT je toliko jednou z jeho několika součástí, která není schopna fungovat bez součástí ostatních. Žalobce rovněž nesouhlasí s odkazem žalovaného na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 29/10, který obsahuje výklad pojmu výherní hrací přístroj (VHP) v mezích zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o loteriích). Pojem VHP používaný zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v platném znění (dále jen ZMP) však nikdy vyložen nebyl. ZMP používá jinou terminologii a jiné pojmy, než zákon o loteriích. Ust. § 10a ZMP rozlišuje mezi dvěma různými technickými zařízeními, pro které je stanoven opačný režim, a to VHP a jiné technické herní zařízení (dále jen JTHZ). JTHZ jsou technická zařízení jiná a odlišná od VHP, která jsou navíc povolována ministerstvem financí podle jiného právního předpisu pro jejich složitost a odlišnost od VHP. ZMP proto JTHZ pojmově separuje od VHP a vytváří jim odlišné režimy. Zařazení JTHZ do samostatné skupiny s vlastním povolovacím režimem reflektuje i Ústavní soud v uvedeném nálezu. VLT svým charakterem naprosto jednoznačně spadají pod pojmosloví, která zná a užívá ZMP, když se jedná o jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Není tedy možné snažit se podřadit VLT pod jakýkoliv jiný pojem nepřiměřeným extenzivním výkladem.

- 2) Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předmětem místního poplatku by mělo být každé povolené jiné technické herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda je provozováno či nikoliv. V tomto smyslu poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 249/99, který stanoví způsob a postup zpoplatnění JTHZ. Dále žalobce poukázal na doporučení veřejného ochránce práv, ministerstva vnitra, ministerstva financí a ministerstva životního prostředí, které ve spolupráci vytvořili pro města a obce návod pro stanovování, případně vybírání a vymáhání tzv. obecných daní ve smyslu místních poplatků. Z uvedeného žalobce dovozuje, že v rozhodném období nebyl povinen zaplatit místní poplatek za období, kdy byl již provoz JTHZ ukončen, ale stále trvalo povolení.
- 3) Napadené rozhodnutí představuje zásah do žalobcových práv zaručených Listinou základních práv a svobod (dále jen Listina), zejména čl. 11 odst. 5, obecněji pak čl. 4 odst. 1, podle nichž daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, resp. mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod.

Závěrem žalobce zdůraznil obecnou právní zásadu, podle které jsou orgány veřejné moci povinny šetřit podstatu a smysl základních práv a v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji ve prospěch poplatníka (viz nález Ústavního soudu sp. zn. ÚS 650/05).

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že setrvává na svém názoru, že předmětem poplatku vymezeným ust. § 10a odst. 1 ZMP je také koncový interaktivní VLT. Odkázal přitom na ust. § 1 odst. 1, § 17 odst. 1 a § 43 odst. 4 zákona o loteriích. Žalovaný má rovněž za to, že z předmětu poplatku tak, jak je vymezen v § 10a ZMP, nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného setrval na své právní argumentaci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce byl výzvou správce poplatku, tj. Městského úřadu Bohumín ze dne 14.9.2010 vyzván ke splnění

ohlašovací povinnosti a současně byl oznámením o přijetí obecně závazné vyhlášky o místním poplatku za provozovaný výherní přístroj nebo jiné technické herní zařízení informován o tom, že nová obecně závazná vyhláška vejde v účinnost od 1.1.2011. Dne 8.6.2011 správce poplatku zaslal žalobci žádost o poskytnutí údajů ohledně adres umístění zařízení, typu zařízení, počtu povolených zařízení ministerstvem financí v obvodu správce. Žalobce poskytl informace správci poplatku sdělením ze dne 14.7.2011. Následně správce poplatku požádal o doplnění údajů. Po poskytnutí údajů ze strany žalobce vydal správce poplatku platební výměr ze dne 8.9.2011, jímž žalobci vyměřil místní poplatek. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

V prvním žalobním bodě žalobce nastínil otázku výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ (dále jen JTHZ). Vzhledem k tomu, že zavedení této nové kategorie zpoplatňovaných zařízení bylo výsledkem pozměňovacího návrhu Senátu v rámci projednávání zmiňovaného zákona, není možné zjistit bližší úmysly zákonodárce z důvodové zprávy. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012) je však zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na naposledy zmíněná zařízení nárůst počtu VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit.

Místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení ve smyslu § 10a ZMP tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevítá). Soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhajícího místnímu poplatku – JTHZ nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení, ve srovnání se stávajícími výherními hracími přístroji (VHP), neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitého právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat.

Lze proto přijmout dílčí závěr, a sice, že *interaktivní videoloterní terminál* lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a ZMP.

Krajský soud přitom pokládá tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícero možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

Dále žalobce nastolil otázku, co je vlastně ve smyslu zákona o loteriích ministerstvem financí v rámci jeho pravomocí povolováno.

Je pravdou, že pojem *loterie nebo jiná hra* nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem *interaktivní videoloterní terminál*. Zatímco první sousloví představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích je však nutno vnímat v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení *jiné hry*, kam spadá i žalobcem provozovaná hra, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by žalobce požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně

použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímo) a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nepříčí podstatě povolování těchto specifických činností.

Z výše uvedených důvodů soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení CLS, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska žalobce označit za příznivější, nevidí zde krajský soud prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro libertatum*.

Na základě shora uvedené právní argumentace neshledal krajský soud důvodným žalobní bod č. 1).

Ve vztahu k žalobnímu bodu č. 2) soud posuzoval, zda místnímu poplatku podléhá pouze provozované JTHZ nebo je dostačující pouhé povolení k tomuto provozování ministerstvem financí jako kompetentním orgánem.

Podle § 10a odst. 1 ZMP platilo, že „*poplatku ... podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.*“ S žalobcem lze částečně souhlasit v tom, že znění citovaného ustanovení § 10a ZMP je do určité míry nejednoznačné, protože zatímco jeho první část hovoří o poplatku za *provozovaný* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení [podobně srov. též ustanovení § 1 písm. g) stejného zákona]; dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý *povolený* hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Krajský soud však připomíná, že zatímco pasáž „*poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení*“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce (srov. rozsudek NSS ze dne 31.5.2013 č.j. 2Afs 37/2013-26).

Ostatně finanční zatížení některých aktivit bez ohledu na jejich faktické využívání není v právním řádu ojedinělé. Za příklad lze uvést povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (tzv. povinné ručení), kdy rozhodujícím kritériem je vlastnictví vozidla a nikoli fakt, zda je dané vozidlo skutečně provozováno. Z místních poplatků pak podobně poplatků za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů musí platit též osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům [srov. § 10b písm. b) ZMP] a není rozhodné, zda v daném místě nějaký odpad vyprodukuje či se vůbec v dané nemovitosti zdržuje. Stejně tak může být místní poplatek za výherní hrací automat vybírán též za přístroj povolený a není nezbytné jeho faktické uvedení do provozu. Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře též Ústavní soud, který konstatoval, že *každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Samo gramatické znění citovaného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn. že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období.* (I. ÚS 249/99).

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Na základě shora uvedeného krajský soud k třetímu žalobnímu bodu již uvádí pouze tolik, že, jelikož z důvodů shora předestřených, nedospěl k závěru, že by v posuzované věci poplatek nebyl uložen na základě zákona, neshledal ani porušení žalobcových práv, na něž odkazuje ve smyslu čl. 11 odst. 5, resp. čl. 4 odst. 1 Listiny. Třetí žalobní bod má tedy krajský soud za zcela zodpovězený v souvislosti s vypořádáním žalobních bodů 1) a 2).

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení podle obsahu soudního spisu žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. února 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu